

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ J. V.V., 2/ E. V., 3/ V. V.**, všetkých zastúpených JUDr. R.T., advokátom so sídlom v K., proti žalovanej **F.**, zastúpenej JUDr. T.G., advokátom so sídlom v K., **o ochranu osobnosti a náhradu škody**, na dovolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 20. júna 2011, sp.zn. 16 Co 29/2011 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcom 1/ až 3/ náhradu trov dovolacieho konania v sume 173,23 € do rúk JUDr. R. T., advokáta so sídlom v K., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov rozsudkom zo 14. októbra 2010, č.k. 8 C 46/2005-556 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ náhradu škody spoločne a nerozdielne vo výške 1 659,70 € do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Ďalej zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 1/ nemajetkovú ujmu 30 000 € do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, žalobkyni 2/ nemajetkovú ujmu v sume 30 000 € do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a žalobkyni 3/ nemajetkovú ujmu v sume 10 000 € do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Žalovanú tiež zaviazal nahradiť žalobcom trovy konania, a to žalobcom 1/ a 2/ vo výške 13 688,85 € spoločne a nerozdielne, žalobkyni 3/ vo výške 3 449,74 €, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a taktiež aj trovy štátu vo výške 2 616,96 € na účet súdu do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 11, § 13 ods. 1 až 3, § 420 ods. 1 až 3, § 421a ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka. Vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti nebohému M. V. došlo k porušeniu povinností žalovanej. Poukázal predovšetkým na znalecký posudok MUDr. G.,

z ktorého vyplynulo, že žalovaná pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti nepostupovala v súlade so všetkými dostupnými poznatkami lekárskej vedy. Konštatoval, že neboli včas vykonané sledovania a špecializované vyšetrenia, ktoré boli v danom prípade nevyhnutné. Vykonané znalecké dokazovanie preukázalo príčinnú súvislosť medzi konaním, resp. opomenutím povinností žalovanej a smrťou nebohého M. V., syna žalobcov 1/ a 2/ a brata žalobkyne 3/. Uzavrel, že v konaní sa jednoznačne preukázali aj nedostatky pri vedení zdravotnej dokumentácie, ktoré vyvrcholili v konaní predložením RTG snímok nebohého po takmer piatich rokoch od začatia súdneho konania a tri roky od podania prvého znaleckého posudku a že ani nemusí ísť o snímky nebohého, keďže dátum vyhotovenia RTG snímok sa nezhoduje s dátumom hospitalizácie pacienta. Mal za to, že dokazovanie preukázalo základ nároku žalobcov, a to neoprávnenosť zásahu žalovanej do práva na ochranu súkromia žalobcov, ktorým je v danom prípade spôsobenie úmrtia člena rodiny. Konštatoval, že smrť M. V. je neodvratiteľný fakt, ktorý natrvalo rozhodujúcim spôsobom pretrhol rodinné a citové väzby s rodičmi, ako aj jediným súrodencom. Nečakaná smrť nebohého musela byť podľa súdu skutočnosťou s dôsledkami na existujúci súkromný život žalobcov 1/ až 3/ absolútne nepredstaviteľnou a žalobcovi sa s ňou bezpochyby vyrovnávajú len veľmi ťažko. Dospel k záveru, že nemateriálne zadosťučinenie by bolo v tomto prípade jednoznačne nepostačujúcim, a preto je tento zásah do práva na súkromie žalobcov potrebné určitým spôsobom reparaovať priznaním náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Požadovanú náhradu zo strany žalobcov vo výške 66 387,84 € jednotlivo pre žalobcov 1/ a 2/ a pre žalobkyňu 3/ vo výške 33 193,92 €, považoval za neadekvátnu a privysokú a zohľadnil aj istý stupeň spoluzavinenia nebohého, ktorý z vlastnej vôle konzumoval vo zvýšenom množstve alkohol a potom sa pri „šmykaní“ po zábradlí osudným spôsobom zranil. Preto priznal rodičom nebohého, žalobcom 1/ a 2/ jednotlivo sumu 30 000 € titulom nemajetkovej ujmy a sestre, žalobkyňi 3/ sumu 10 000 a v prevyšujúcej časti požadovanej nemajetkovej ujmy žalobu zamietol. Rozhodoval aj o uplatnenej škode žalobcov 1/ a 2/ týkajúcej sa náhrady nákladov spojených s pohrebom ich syna v celkovej výške 60 169,50 Sk, keďže tieto boli preukázané listinnými dôkazmi a považoval ich aj za primerané podľa ustanovenia § 449 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Výrok o trovách konania odôvodnil podľa § 142 ods. 3 O.s.p. O náhrade trov konania štátu rozhodol s poukazom na § 148 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Prešove rozsudkom z 20. júna 2011, sp.zn. 16 Co 29/2011 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa s výnimkou výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu

zamietol. Žalobcom 1/ a 2/ priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 704,80 € a žalovanej uložil povinnosť uhradiť ju žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet JUDr. R.T., advokáta. Žalobkyni 3/ priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 188,38 € a žalovanej uložil povinnosť nahradiť ju žalobkyni 3/ v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet JUDr. R.T., advokáta. Považoval za nepochybné, že na úplne zistenie skutkového stavu súd prvého stupňa vo veci vykonal potrebné a rozsiahle dokazovanie, okrem iného aj znalecké dokazovanie znalcom MUDr. P. G.. Uviedol, že súd prvého stupňa zo záverov tohto znalca vychádzal, pričom mal za to, že medzi postupom žalovanej a smrťou nebohého je príčinná súvislosť. Ďalej mal za to, že správne sú aj závery súdu prvého stupňa o nedostatkoch vo vedení zdravotnej dokumentácie. Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa, že v konaní bola preukázaná neoprávnenosť zásahu žalovanej, a to nedostatočne včasným diagnostikovaním rozsahu poranení následkom úrazu nebohého. Uviedol, že zdravotnú starostlivosť žalovaná neposkytla v súlade s poznatkami lekárskej vedy, sledovanie životných funkcií nebolo vykonané v požadovanom rozsahu a potrebné rozhodujúce úkony neboli vykonané včas. Za správny považoval aj spôsob, ktorým sa zaoberal súd prvého stupňa pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy, keď bral do úvahy, že v danom prípade išlo o poškodeného, ktorý bol jediným prvorodeným synom žalobcov. Jeho smrťou došlo k pretrhnutiu rodinných citových väzieb s rodičmi a jediným súrodencom - sestrou. Nečakaná smrť mala dôsledky na ich existujúci život, skutočnosť, s ktorou sa museli vyrovnávať, a preto, podľa jeho názoru, je nemajetková ujma v súdom prvého stupňa priznanej výške primeraná. K odvolacej námietke žalovanej, že v súvislosti s výškou priznanej ujmy nebol objektívne zisťovaný stav napr. tým, či nebohý žil s rodinou, či s ňou vychádzal dobre, resp. či nebol rozhádaný a pod., dodal, že je bez pochyb, že v prípade nebohého išlo o nečakanú smrť, ktorá správnym postupom v zmysle súčasnej lekárskej vedy nemusela nastať, ak by boli sa využili všetky potrebné zdravotnícke úkony a vyšetrenie, ktorými súčasná lekárska veda disponuje. Za nadbytočné považoval dokazovanie, či smrť syna môže zmeniť život rodičov alebo sestry, pretože mal za to, že v každej rodine je smrť blízkeho príbuzného nepredstaviteľnou skutočnosťou, s ktorou sa každý ťažko vyrovnáva. Z týchto dôvodov napadnutý rozsudok ako vecne správne potvrdil v zmysle ustanovenia § 219 O.s.p. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.

Rozsudok odvolacieho súdu napadla žalovaná dovolaním. Namietala, že konanie pred súdmi je postihnuté vadou uvedenou v ustanovení § 237 písm. f) O.s.p. K odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle tohto ustanovenia došlo podľa jej názoru tým, že jej bolo odňaté jej procesné právo na vykonanie riadneho dokazovania, na bránenie sa voči tvrdeniam, ako aj právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim. Namietala, že žalobcovia iba tvrdili, avšak ničím nepreukázali, že skutočne došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti. Uviedla, že keďže o tejto skutočnosti (zásahu do práva na ochranu osobnosti) sa nevedelo žiadne dokazovanie, žalovanej tak konajúce súdy odňali akúkoľvek možnosť vyjadrovať sa k dôkazom, k návrhom, navrhovať dôkazy a pod. Ďalej uviedla, že konajúce súdy pochybili aj v tom, že v konaní, ktoré bolo výlučne návrhovým, svojim konaním a rozhodnutím nahradili procesnú aktivitu žalobcov a to tým, že prvostupňový súd sám vyzval žalobcov, aby v lehote 10 dní zaslali súdu písomný popis zásahu do ich práva na ochranu osobnosti, ako aj tým, že odvolací súd takúto aktivitu súdu prvého stupňa schválil. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaní 1/ až 3/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedli, že je podľa ich názoru neprípustné a navrhli ho odmietnuť, a priznať náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie

prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovanej nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných vád vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, ktoré zistenie by viedlo k záveru, že dovolanie je prípustné bez ohľadu na procesnú formu rozhodnutia odvolacieho súdu a spôsob jeho rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Žalovaná existenciu procesných vád konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. netvrdila a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Z vymenovaných procesných vád je v dovolaní výslovne namietaná vada konania v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. ku ktorej malo dôjsť tým, že nižších stupňov nevykonali potrebné dokazovanie na preukázanie skutočnosti, či smrťou M. V. došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcov, a teda neúplne zistili skutkový stav veci, čím žalovanej

znemožnili vyjadrovať sa k dôkazom, návrhom na vykonanie dokazovania, právo navrhovať dôkazy a pod.

Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Predmetnému dôvodu dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

K námietke žalovanej, že súdy nižších stupňov vo veci nevykonali potrebné dokazovanie, v dôsledku čoho neúplne zistili skutkový stav dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu bol považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Ak k tejto nesprávosti v súdnom konaní dôjde, nie je ňou samou znemožnená realizácia procesných oprávnení účastníka konania. Dovolateľom tvrdená neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení môže prípadne zakladať tzv. inú vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); vadu takej povahy ale možno úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní (o tento prípad v danej veci nejde). Takáto vada sama osebe prípustnosť dovolania nezakladá.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne

a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho právach alebo povinnostiach. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (viď IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (viď I. ÚS 50/04). Z toho vyplýva, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu (viď IV. ÚS 329/04).

Európsky súd pre ľudské práva uviedol, že i keď čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v prejednávanej veci, platí dispozičná a prejednácia zásada. Súd určí rozsah a mieru, v ktorej sa dokazovanie vykonaná. Účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky (viď § 101 ods. 1 O.s.p.) a sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. K procesným právam účastníka ale nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý dôkaz, ktorý účastník považuje za významný. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p., § 213 ods. 5 O.s.p.). Ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, nezakladá tým vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000); tento jeho postup môže prípadne viesť k nesprávnym

skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávne rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom.

Právo na spravodlivé prejednanie vecí zahŕňa v sebe princíp rovnosť zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 13/2012).

Právo na rovnosť v konaní je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky súčasťou práva na spravodlivý súdny proces a prejavuje sa vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že princíp rovnosť zbraní vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej odporca (Komanický v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. júna 2002, § 45). Právo na kontradiktórne konanie zase znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (pozri cit. rozsudok Komanický, § 46). Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov o právach a povinnostiach ktorých rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95).

Rovnosť účastníkov v občianskom súdnom konaní bližšie charakterizuje § 18 O.s.p., podľa ktorého účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv.

Dovolaiteľka namieta, že k porušeniu práva na rovnosť v konaní došlo tým, že súd na pojednávaní dňa 22. apríla 2010 vyzval žalobcov, aby zaslali písomný popis, ako došlo k zásahu práva na ochranu osobnosti. Uviedla, že týmto spôsobom súd nahradil procesnú aktivitu žalobcov.

Ako bolo uvedené, v sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Účastník má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ účastník konania nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Otázku splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci.

V danom prípade žalobcovia už v návrhu na začatie konania uvádzali, že k zásahu do ich osobnostného práva došlo smrťou M. V. (syna žalobcov 1/ a 2/ a brata žalobkyne 3/), ktorá nastala v dôsledku neposkytnutia potrebnej zdravotnej starostlivosti žalovanou. Opísali postup žalovanej pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, ktorý považovali za nedostatočný a v rozpore so zákonom č. 277/1994 Z.z. o zdravotnej starostlivosti a zmienili sa aj, že takýmto konaní došlo k zásahu do osobnostného práva na súkromný a rodinný život, osobitne do práva na vnútorný, citový život a vzťah k inej osobe. Súd prvého stupňa zameral dokazovanie v prvom rade za zistenie a preukázanie skutočností, či žalovaná porušila svoje povinnosti stanovené zákonom č. 277/1997 Z.z., pričom zo spisu je zrejmé, že obe procesné strany, tak pri tvrdení, ako aj pri preukazovaní skutkových okolností boli rovnako aktívne a súd neznevýhodnil jednu stranu na úkor druhej. Pokiaľ súd na pojednávaní 22. apríla 2010 vyzval žalobcov, aby zaslali písomný popis, ako došlo k zásahu do ich práva na ochranu osobnosti, dovolací súd uvádza, že súd prvého stupňa v súlade s prejednacou zásadou vyzval žalobcov na odstránenie neúplností ich tvrdení o zásahu do práva na ochranu osobnosti, pričom ich nenaviedol, akým spôsobom (s poukazom na konkrétne hmotnoprávne postavenie Občianskeho zákonníka) tak majú urobiť. Na druhej strane súd prvého stupňa žalovanej vytvoril možnosť, aby sa k týmto tvrdeniam žalobcov vyjadrila (zaslaním týchto stanovísk právnomu zástupcovi žalobcov, č.l. 422 spisu). Z uvedeného je zrejmé, že nič nenasvedčuje tomu, že by súdy nezachovali rovnosť účastníkov konania, porušili princíp kontradiktórnosti konania alebo že by niektorú z procesných strán na úkor druhej zvýhodnili. Dovolanie preto podľa § 237 písm. f/ O.s.p. prípustné nie je.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce

proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní nebola žalovaná úspešná a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalobcom 1/ až 3/ (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobcovia 1/ až 3/ podali návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a trovy tohto konania vyčíslili. Dovolací súd im priznal náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za právnu službu, ktorú poskytol žalobcom 1/ až 3/ vypracovaním vyjadrenia z k dovolaniu žalovanej (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Pri výpočte sadzby tarifnej odmeny vychádzal z § 10 ods. 8 vyhl. č. 655/2004 Z.z., keď vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka tarifnou hodnotou je suma 2 000 €, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy s tým, že podľa § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. sa základná sadzba tarifnej odmeny zníži o 50 % ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch osôb. V danom prípade ide o zastupovanie troch osôb na strane žalobcov. Pri tarifnej hodnote 2 000 € je základná sadzba tarifnej odmeny 91,29 €, pričom po znížení o 50 % z dôvodu zastupovania spoločným právnym zástupcom základná sadzba tarifnej odmeny predstavuje sumu 45,65 € pre každého zo žalobcov, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu (§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 hore cit. vyhlášky) 7,41 € u každého zo žalobcov, ako aj daň z pridanej hodnoty vo výške 20 % (§ 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.) v sume 28,87 € predstavuje spolu 173,23 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 4. apríla 2012

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

